

— Oprostite, rešitelj moj, seže mu Samorad v besedo.

— Tiho sedaj! nadaljuje Abadon trdó. Takó si slušal moja svarila, da si sam sebi zaigral celó prostorček v domovini, na kate-
rega bi bil nocoj položil trudno glavo k potrebnemu počitku. —

Zdajci se približa zemlji velikanski zrakoplovni balon. Abadon migne Samoradu, in oba stopita v ladjico, ki je s konôpci pripeta pod zrakoplov. Ta ladjica je prostorna soba z vsemi ugodnostimi sijajne spalnice. Zrakoplov se lahko dvigne v daljno višavo. Spodaj se razprostira črna tema, zgoraj pa se leskečejo zvezde v čudoviti, Sa-
moradu dosedaj neznani svetlobi.

Abadon velí Samoradu, naj razpolaga s spalnico, naj bode nje-
govih pet ur spanja brez spominov na denašnji dan in brez težkih
sánj. Ko prisveti jutranje solnce, vzbudil se bode Samorad v zračnih
višavah nad Sredozemeljskim morjem.

(Dalje prihodnjič.)



Prešlim upom.

Oj, z Bogom, upi mili méni,
Oj, z Bogom, upi moji!
Vi skrbno v duši mi vzgojéni,
Nezvesti matki svoji,
Kaj žéne vas na tuje z dóma?

Brez vas ostane duša prazna,
Povšečno dvojbam gnezdo;
Brez vas me sreča neprijazna
Za mrklo vodi zvezdo,
Ki nad močvirjem se premiče.

Brez vas bi mrzlo pogorišče
Življenje se mi zdelo;
Kje naj srcé kreposti išče,
Kaj méne bi še grelo,
Da noga krépkó dalje róma?

Vrnite se pod kròv domači,
Preljubi upi zlati!
Kdo naj sicér me v borbi jači?
Kdo tožne dní mi krati?
Vrnite se, srcé vas kliče!

y.

